

Otac Mimmo kardinal Battaglia*

Trgovcima smrti,
vama koji trgujete krvlju ljudi,
vama koji brojite profit dok majke broje svoju djecu,
vama koji "strategijom" nazivate ono što Evanđelje naziva
skandalom,
obraćam se riječima koje ne proizlaze iz diplomacije, već iz rana.
Pišem vam iz ove drhtave zemlje.
Drhti pod koracima siromašnih,
ispod plačeva djece,
ispod tišine nevinih,
ispod žestoke buke oružja koje ste izgradili, prodali, blagoslovili
svojim cinizmom.
Pišem vam dok se čini da je svijet ponovno naučio Kainov jezik.
Taj drevni i strašni jezik koji pita:
"Jesam li ja čuvar svoga brata?"
Ipak, da, jesmo.
Svi jesmo.
I vi, više od drugih, jer ste odabrali ne samo skrenuti pogled, već i
profitirati od rana svoga brata.
Postoje noći, u ovom vremenu, kada se čovječanstvo čini
izgubljenim.
Duge noći, gdje nebo ne nudi utjehu, a zemlja vraća samo ruševine.
Ipak, upravo tamo, u srcu noći, Evanđelje i dalje ustraje.
Nastavlja govoriti da se nijedan čovjek ne rađa da bude meta.
Da nijedno dijete nije suđeno za prah.
Da nijedna majka ne smije naučiti prepoznati svoje dijete od
komadića tkanine.
Da mir nije slabost kojoj se treba rugati, već najviši oblik snage.
Radiš suprotno od kruha.
Kruh se lomi da bi se nahranilo.
Oružje lomi tijela da bi se budućnost izgladnjela.

Kruh stavlja ljude za stol.
Oružje kopa grobove, prazni kuće, proširuje stolove bez gostiju.
Kruh miriše na ruke.
Oružje miriše na hladne bilance.
I reci mi: kako to radiš?
Kako spavaš znajući da iza svakog ugovora leži izloženo meso?
Da iza svakog potpisa leži ispražnjena škola, srušena bolnica,
izbrisano lice?
Kako možeš nazvati "tržištem" ono što, pred Bogom, ima
najjednostavnije i najstrašnije ime: grijeh?
Ne govorim ti kao sudac.
Nemam sudove za otvaranje.
Govorim ti kao čovjek i pastir.
Kao vjernik ranjen žestinom vremena.
Kao biskup koji u svojoj dubini osjeća vapaj Krista još uvijek
raspetog u poniženim narodima, u razorenim gradovima, u
bezimenim tijelima koje more vraća i rat skriva.
Jer Raspeće danas ima ruke civila zakopane pod bombama.
Ima širom otvorene oči djece koja ne mogu imenovati užas.
Ima lica žena koje drže fotografije umjesto da grle svoju djecu.
Ima žeđ izbjeglica, strah starijih, drhtanje onih koji više nemaju
dom, pa čak ni jezik kojim bi izrazili svoju bol.
A vi, trgovci smrću, nastavljate prolaziti ispod tog križa kao što su
to nekada činili vojnici, dijeleći odjeću osuđenika.
Samo danas ne izvlačite ždrijeb. tunika:
Izvlačite ždrijeb za cijele populacije.
Kockate se na granice, o ogorčenosti, o eskalacijama, o oružanim
sukobima.
A u međuvremenu, strah nazivate mirom, dominaciju nazivate
poretkom, trajnu prijetnju nazivate sigurnošću.
Ali nema sigurnosti tamo gdje je smrt posijana.
Nema budućnosti tamo gdje se mladi ljudi obrazuju da sumnjaju.
Nema pravde ako se bogatstvo nekolicine temelji na žalosti mnogih.
I neće biti mira sve dok rat ostane prihvatljiva investicija.

Međutim, Evanđelje se ne bavi time
Evanđelje ne blagosilja industrije uništenja.
Evanđelje se ne navikava na mrtve.
Evanđelje ne može tolerirati da bol postane statistika i da se
masakri konzumiraju unutar umornog komentara vijesti.
Evanđelje stavlja dijete u središte.
Uvijek.
A kada je dijete u središtu, svi vaši argumenti se raspadaju.
Vojne doktrine, oportunistički savezi, geopolitička opravdanja i
tehnički jezik kojim skrivate svoju sramotu se raspadaju.
Jer pred ubijenim djetetom više nema desnice ili ljevice, Istoka ili
Zapada, prijatelja ili neprijatelja:
postoji samo ponor.
Molim vas, dakle, ne samo da stanete.
Molim vas da se obratite.
Da, obratite se.
Drevna riječ, skandalozna riječ, nužna riječ.
Obratiti se znači prestati misliti da sve ima cijenu.
To znači prepoznati da je ljudski život svet, inače više neće biti
ljudski.
To znači ostaviti logiku profita iza sebe i ući u logiku zaštite.
To znači imati hrabrosti, konačno, izgubiti novac kako bi se spasili
ljudi.
Jeza.
Samo jedna, ali istinita.
Neka vas suze koje ste skrivali od svojih soba dosegnu.
Neka imena mrtvih uđu u vaše sale za sastanke.
Neka majka dođe i poremeti vaše račune.
Neka Evanđelje poremeti vaš mir.
Jer nema mira bez razoružavanja srca,
a nema razoružavanja srca sve dok se ruka drži profita.
Rat ne počinje kada padne prva bomba.
Počinje mnogo ranije:

kada brat postane prepreka,
kada siromašni postanu nebitni,
kada se suosjećanje smatra naivnim,
kada gospodarstvo prestane služiti životu i odluči ga koristiti.
Ipak, ne pišem vam da vas ostavim u očaju.
Pišem vam jer čak i za vas postoji put.
Bog nikada ne prestaje kucati, čak ni na najsigurnija vrata.
I za vas postoji šansa za iskupljenje.
I za vas postoji Veliki petak koji može dovesti do Uskrsa.
Ali morate sići.
Siđite s pijedestala moći, od jezika koji oslobađaju od grijeha, iz
soba gdje se smrt planira bez mirisa i lica.
Morate ponovno postati ljudi.
Pred menadžerima, dioničarima, stratezima, posrednicima: ljudi.
Ljudi sposobni za sram, a time i za istinu.
Sanjam o danu kada će vaše tvornice promijeniti poziv.
Kada željezo neće postati metak već plug,
kada domišljatost neće služiti usavršavanju napada već zaštiti
života,
kada će se kapital trošiti na liječenje, obrazovanje, obnovu,
dobrodošlicu.
Sanjam o danu kada se riječ "profit" više neće rimovati s "sprovod".
I znam da će se neki nasmiješiti, nazivajući sve to naivnošću.
Ali jedina prava naivnost danas je vjerovanje da rat spašava.
Jedino pravo ludilo je pomisao da možemo nastaviti paliti svijet, a
da ne izgorimo s njim.
Jedini mogući realizam sada je mir.
Zato vam povjeravam pitanje koje vas, nadam se, neće ostaviti na
miru:
Koliko je krvi dovoljno za vas?
Koliko boli povijest još mora podnijeti prije nego što shvatite da ne
trgujete robom, već djecom, majkama, licima, mesom koje Bog
voli?

Stani.

Prije nego što bude prekasno za ljude.

Prije nego što bude prekasno za vas.

Stani i poslušaj Evandjelje mira, koje ne viče, već inzistira, koje ne gazi, već obraća, koje ne ponižava, već zove imenom.

Slušajte Krista, nenaoružanog i istinitog, koji i dalje govori:

"Blago mirotvorcima."

Ne onima koji planiraju rat.

Ne onima koji jamče oružanu ravnotežu.

Ne onima prodavačima straha.

Mirotvorcima.

Svijetu trebaju ruke koje podižu, a ne ruke koje naoružavaju.

Treba mu budna savjest, a ne slijepi profit.

Treba mu proroke, a ne trgovce.

I mi, Crkva Evandjelja, nećemo šutjeti.

Ne iz ideologije, već iz vjernosti.

Ne iz naivnosti, već iz poslušnosti Kristu.

Ne zato što ignoriramo složenost povijesti, već zato što znamo beskonačnu vrijednost svakog života.

Vama, trgovci smrću, stoga kažem posljednju riječ ne kao osudu, već kao molbu:

Vratite budućnost.

Vratite dah.

Vratite svoju djecu njihovim majkama, svoje očeve njihovim domovima, svoje snove zemlji.

Vratite se svojoj ljudskosti.

Mir će te suditi.

Ali, ako ga želiš, mir te još uvijek može spasiti.

S boli, s nadom, s Evandjeljem u rukama.

(* Metropolita i nadbiskup Napulja)